

Sisekujunduses on omavahel sõbralikult kokku seatud soliidsed suurlinnatuuled ja maalähedased, veidi takusemad detailid.

millised on ootused ning mida sarnane koostegemine endast kujutab. Arvan, et ka tellijal on koostegemisest minuga üsna sarnane ettekujutus,” ütleb Piirmets.

Tema sõnul ei saa üks väga hästi funktsionaalselt toimiv ja usutava (ning söödava) kontseptsiooniga söögikoht (ega ka mistahes muu sisekujundus) sündida vaid sisearhitekti peas, sest see oleks ebaloomulik – ühel hetkel võtab sisearhitekt ette järgmise töö ning kui tellija ei suuda “üksi jäädes” olukorraga harjuda ja ta peast kaob uuduseõhina hõng, siis on tegemist ebaõnnestumisega. Seetõttu peabki tellija arvestama kaasautori rolliga.

“Lisaks ei ole ühelgi sisearhitektil võimalik end kursis hoida toidumaailma kõige uuemate tuultega, rääkimata veel loomulikust alatisest rahutust soovist pakkuda midagi seniolematut,” on ta veendunud ning lisab, et üldiselt talle kujundamisel takistusi ei tehtud ning sarnaselt ei piiranud ka sisearhitekt oma-

nike fantaasiat – hea ja toimiv restoran on “toode”, mille puhul sellega igapäevaselt majandavate inimeste terviknägemus on tihti isegi olulisem kui kujundus.

Mere ääres, kogemata krevetikujuline

Noa restorani arhitektuur on suuresti tingitud keerukast, paljude kitsendustega krundist ning selle pretensioonikast asukohast. Hoone struktuuri eripärade tagamaid avades selgitab Piirmets, et kuigi esialgu võib jääda mulje, et hoone krevetikujuline põhiplaan on kuidagi seotud meretemaatikaga, siis tegelikkuses kasutati ära kogu ehitamiseks lubatud pind, kus arhitekti loomingu arvestas maksimaalselt võimalike vaadetega ning jättis sisemuse kujundamisel kõik võimalikuks.

Söögikoha toimiv logistika on tema sõnul alati väljakutse. “Tellija soov oli sellega vinti kõvasti peale keerata ning teha ühe söögikoha asemel kaks, mille toetavad funktsioonid ning telgitagused

kohati kattuvad ning kohati ristuvad. Kõige tipuks peavad kahenäolise restorani mõlemad näod olema selged ja klaarid ja loomulikult täiesti erinevat nägu,” räägib sisearhitekt tellija nägemusest.

Sisustus fantaasiamaailma kalameestelt

Inspiratsiooni hankimiseks tegi sisearhitekt salajast uurimistööd oma fantaasiamaailmas, kuulas vibratsioone ja hääli kohapeal krundil, nuusutas mereäärset tuult ning üha enam hakkas selguma, et selles kohas elas kaks kalurist venda. Hoone tekkeloole jääb salapärane varjund, sest ratsionaalse inimesena ei arvanud Tarmo Piirmets, et sarnase veenva ning mahuka, kuid siiski enamikus esoteerilisest materjalist koosneva töenditemapiga oleks tal mõtet tellija ees esineda. “Seega jätsin kõik leiud sinnasamasse fantaasiamaailma, kust materjal pärit,” jätab Piirmets inspiratsiooninägemuse detailid enda teada.